

Rondje atlassen Heerenduinen

Midden januari: zingende Merels, Koolmezen, Roodborsten ... Het mag dan wel een beetje vroeg het voorjaar zijn, ze doen me wel weer heel snel terugdenken aan de inventarisatierondjes voor de Broedvogelatlas die ik het vorige voorjaar liep.

En ja, daar krijg je dan ook meteen weer zin in. Lekker 's ochtends vroeg, wanneer de meeste van je collega's en waarschijnlijk alle kinderen van je klas nog slapen, het duin in en genieten.

Nou ja, lekker: het kost wel even wat doorzettingsvermogen, maar na een bakje koffie is er ook niks meer dat je tegenhoudt. Het rugzakje met daarin vogelgids, notitieboekje, mueslireep en pakjes drinken ligt naast m'n kijker al gereed op tafel. Alleen nog een paar boterhammetjes klaarmaken en dan op het fietsje. Eten doe ik straks wel.

Van mijn huis is het maar tien minuten tot de ingang Heerenduinen. Snel de fiets geparkeerd achter het infobord en aan de wandel. Eerst

maar weer richting het open duin. In de buurt van de volkstuinten kom ik gelijk al een groepje damherten tegen. Die beesten komen af op de overgebleven groentenplanten die op de intussen verlaten percelen zijn blijven staan. Een vorige keer vond ik verderop in het duin een geweastang van zo'n hert: beslist een bonus op een mooie wandeling. Intussen zijn de eerste vogels alweer genoteerd: mezen, Grote Bonte Spechten .. Toch wel makkelijk dat je ze niet allemaal moet tellen en dat je geen kaartjes hoeft in te tekenen. Gewoon lekker wandelen, opletten en af-en-toe wat noteren.

Wat gaat die Schotse Hooglander trouwens doen? Eigenlijk wil ik het veld waar hij met zijn familie staat wel even oversteken. Hij staat me tussen de haren van zijn kuif door aan te kijken, maar wekt niet de indruk zich aan mij te storen. Toch maar voorzichtig zijn en dus met een klein boogje erlangs. Straks die Graspieper maar even noteren.

Bij de tankgracht kijken of de Kuifeendjes er weer zitten. Voor ik ze zie hebben ook de Dodaarsjes zich al luidkeels gemeld. Dat zou mooi zijn, als ik daar later nog een keer het nest van zou kunnen vinden.

Nu het duin maar eens in. Een Reebok is van me geschrokken en springt weg. Vaak zien ze mij eerst, maar soms heb je geluk en kun je ze een tijdje bekijken. Mooie beesten.

Het stuk dat ik nu doorkruis valt niet echt mee. Veel Duindoorn en veel op-en-neer. Er moet dus nogal eens omgelopen worden om mijn richting vast te houden. Nou ja, dat krijg je ervan als je niet op het pad blijft. Aan de andere kant: ik ben wel erg blij met mijn permissie om ook buiten de paden te gaan en staan. Het is natuurlijk wel noodzakelijk voor een fatsoenlijk broedvogelonderzoek dat je zoveel mogelijk het hele terrein kunt onderzoeken, maar tegelijkertijd kom je dan toch wel prachtige stukjes tegen, waarvan je op de paden geen vermoeden hebt dat ze bestaan.

Maar, wat moet dat echtpaar dan op dit pad? Dit is een 'verboden' pad ! En zo te zien zijn het ook al geen vogelaars. Ik besluit ze maar vriendelijk te groeten en ze niet als zelfbenoemd hulp-boswachter erop te wijzen dat ze hier niet mogen komen. Nadat de Boomleeuwerik, de Sprinkhaanzanger, de Kneu en de Buizerd zijn genoteerd, zie ik het stel trouwens al weer terugkomen. Misschien zijn ze zelf ook wat onzeker geworden nu ze mij zo uit de struiken hebben zien opduiken.

Tijd voor een boterhammetje en een pakje chocomel op een duintje met een fraai uitzicht over een vlak. Af en toe even de kijker erbij om te zien wat er in de struiken zit of overvliegt. De vurig gewenste Grauwe Klauwier zit er helaas ook weer niet. Misschien de volgende keer, misschien is het nog wel te vroeg in het jaar, misschien ... (en zo verzin ik er nog een paar).

Via het stukje duin waar ik tijdens mijn eerste rondje een Velduil zag (ja, daar denk ik toch iedere keer weer aan als ik hier langs kom) loop ik langzaam maar eens richting mijn tweede kilometerblok. Als ik zie

hoe laat het is, bedenk ik me dat de kinderen nu pas de klas in gaan. En ik loop al uren rond!

Hé, een Vos! Hij (of zij) ziet mij niet dus kan ik even rustig kijken. Ik sta goed wat de wind betreft en kan er zelfs rustig bij gaan zitten. Nadat de Vos nog even een geurvlaggetje heeft geplaatst (het blijkt een hij te zijn), is zijn pels aan de beurt. Daarin vindt hij zo te zien nog wel wat ongerechtigheden. Zo'n vos moet toch ook wel last van teken hebben. Ze krijgen er dan waarschijnlijk wel geen vervelende ziekte van, maar het moet toch echt behoorlijk jeuken? Trouwens, mezelf straks ook maar weer goed controleren.

De Gekraagde Roodstaart meldt zich op het volgende open stuk. Ik vind hem bovenop een struik, prachtig in het zonnetje. Even blijven kijken.. Intussen ben ik in het meer beboste deel van 'mijn' gebied aangekomen. Dit vind ik trouwens het lastigste stuk. Hier ben je veel meer aangewezen op het herkennen van de geluiden. En dat is nu net niet mijn sterkste punt. Is zelfs een reden voor me geweest om eraan te twifelen of ik wel aan deze broedvogelinventarisatie zou meedoen. Maar ja, wat doe je als je de kans krijgt zo'n prachtig stuk van de duinen te doen. Zoiets laat je niet lopen. Natuurlijk zal ik door onervarenheid wel wat vogels gemist hebben, maar het zijn er vast niet veel geweest. Door wat onderzoek weet je welke soorten je hier mag verwachten en de zang van juist die vogels heb ik maar eens 'bestudeerd' met behulp van een aantal cd's. Niet dat ik ze nu feilloos herken, maar het heeft zeker geholpen. En verder gewoon net zo lang zoeken tot je het vogeltje ziet dat bij het geluidje hoort dat je onderweg opvangt. Boomklevers, die hebben me nogal eens in de war gebracht.

Het nest dat ik die Staartmees hier de vorige keer zag bouwen, kan ik niet meer terug vinden. Ik dacht toch echt dat het in de vork van die kromme boom was. Omdat ik nu ook steeds meer trimmers en wandelaars tegenkom, ga ik toch maar liever niet meer van het pad. Zij kunnen niet weten dat ik toestemming heb, dus laat ik het goede voorbeeld maar geven.

Met mijn laatste pakje sap maar even uitrusten. Kriskras door zo'n duingebied is wel een aanslag op mijn conditie. We worden een jaartje ouder. Maar ik klaag niet, want dit is prima lichaamsbeweging en ik zie en hoor veel meer dan die trimmers van zoëven. Trouwens: als je zo een tijdje zit, dan presenteren de vogels zich zelf wel aan je. Even opletten en je ziet en hoort ze overal om je heen. Die Goudvinken zou ik wel gezien hebben, maar dat Goudhaantje had ik zeker niet opgemerkt als ik doorgelopen was. Even noteren.

Nog een klein stukje. Wel hier nog even uitkijken naar de Glanskoppen die ik hier eerder zag. Ze blijken er nog te zitten en samen met de Gaaien gaan ze in het boekje.

Als ik bij het informatiepaneel mijn rugzak op mijn bagagedrager vastmaak, word ik aangesproken door een paar fietsers. Of je via deze

ingang naar Zandvoort kunt fietsen. Nadat ik ze uitgelegd heb, dat het wel mogelijk is, maar eigenlijk niet mag, overwegen ze dan maar te gaan wandelen. Welgemeend enthousiast overtuig ik ze ervan dat dit beslist een goed idee is. Ik geef ze de kopie van de wandelkaart die ik steeds gebruikte. Die heb ik intussen toch niet meer nodig. Zij beginnen een mooie wandeling, verwacht ik. En ik, ik heb net weer een prachtige achter de rug.

Ik zal de veldwerkcommissie laten weten dat ik dit seizoen weer mee doe.

Rino Abrahamse